

**Київський окружний
адміністративний суд**
1133, м. Київ, бул. Лесі Українки,
26

Заявник
НЕКОМЕРЦІЙНА ПРОФЕСІЙНА
ОРГАНІЗАЦІЯ "АСОЦІАЦІЯ
ПРИВАТНИХ ВИКОНАВЦІВ
УКРАЇНИ"
ел. пошта
sekretariat.apvu@gmail.com
тел. 380673838798
адреса 01135, місто КИЇВ,
Берестейський проспект 5а
оф.804
ЄДРПОУ 41758154

Представник заявника
МАЛЬЦЕВ ВАДИМ ПЕТРОВИЧ
ел. пошта vladim_malcev@ua.fm
тел. 380979205018
адреса Дніпропетровська область,
м. Дніпро, вул. Д. Нечая, 23/90,
49007
РНОКПП 3109020434

Позивач
Матвійчук Наталія Євгеніївна
ел. пошта rv.0525@ukr.net
тел. 380684389755
адреса 65058, Одеська обл., м.
Одеса, вул. Маршала Говорова, 7,
офіс 6-2
РНОКПП 2934612042

Справа № **320/55601/24**
Провадження № **П/320/55601/24**
Суддя

Відзив на позовну заяву

ВІДЗИВ НА ПОЗОВНУ ЗАЯВУ

В провадженні Київського окружного адміністративного суду знаходиться справа № 320/55601/24 за позовною заявою Матвійчук Наталії Євгеніївни до Некомерційної професійної організації «Асоціація приватних виконавців України» в особі Ради приватних виконавців України про визнання протиправними дії та зобов'язання вчинити певні дії.

Матвійчук Наталія Євгенівна звернулася до Київського окружного адміністративного суду із позовною заявою до Некомерційної професійної організації «Асоціація приватних виконавців України» в особі Ради приватних виконавців України, в якій просить суд:

- визнати протиправним та скасувати пункт 4 рішення Ради приватних виконавців України №74 від 27.09.2024 в частині затвердження «Порядку визначення приватного виконавця, який здійснюватиме заміщення приватного виконавця, діяльність якого зупинена»;
- визнати протиправним та нечинним Порядок визначення приватного виконавця, який здійснюватиме заміщення приватного виконавця, діяльність якого зупинена, затверджений рішенням Ради приватних виконавців України №74 від 27.09.2024.

Ухвалою Київського окружного адміністративного суду від 17.03.2025 року відкрито провадження по справі № 320/55601/24 за правилами спрощеного позовного провадження без повідомлення (виклику) сторін та проведення судового засідання та встановлено відповідачу строк для подання відзиву на позовну заяву протягом п'ятнадцяти днів з дня отримання ухвали про відкриття провадження у справі.

Некомерційна організація «Асоціація приватних виконавців України» в особі Ради приватних виконавців України вважає позовні вимоги незаконними та необґрунтованими, такими, що не містять належних та допустимих доказів, якими вони обґрунтовуються, отже не підлягають задоволенню з наступних підстав.

Щодо підсудності даної позовної заяви.

Вважаємо, що заявлені позивачем вимоги до Некомерційної професійної організації «Асоціація приватних виконавців України» в особі Ради приватних виконавців України не пов'язані із захистом прав, свобод чи інтересів позивача у сфері публічно-правових відносин.

Судова юрисдикція - це компетенція спеціально уповноважених органів судової влади здійснювати правосуддя у формі визначеного законом виду судочинства щодо визначеного кола правовідносин.

Відповідно до ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 4 листопада 1950 року, кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом.

Європейський суд з прав людини у справі «Zand v. Austria» від 12 жовтня 1978 року вказав, що словосполучення «встановлений законом» поширюється не лише на правову основу самого існування «суду», але й на дотримання таким судом певних норм, які регулюють його діяльність. Поняття «суд, встановлений законом» у частині першій статті 6 Конвенції передбачає «усю організаційну структуру судів, включно з (...) питаннями, що належать до юрисдикції певних категорій судів (...)». З огляду на це не вважається «судом, встановленим законом» орган, котрий, не маючи юрисдикції, судить осіб на підставі практики, яка не передбачена законом.

У рішенні від 20 липня 2006 року у справі «Сокурєнко і Стригун проти України» (заяви № 29458/04 та № 29465/04, пункт 24) Європейський суд з прав людини (далі - ЄСПЛ) закріпив поняття «суд, встановлений законом», яке стосується не лише правової основи існування суду, але й дотримання ним норм, які регулюють його діяльність.

Фраза «встановлений законом» поширюється не лише на правову основу самого існування «суду», але й дотримання таким судом певних норм, які регулюють його діяльність.

Система судів загальної юрисдикції є розгалуженою. Судовий захист є основною формою захисту прав, інтересів та свобод фізичних і юридичних осіб, державних та суспільних інтересів.

Судова юрисдикція - це інститут права, який покликаний розмежувати між собою компетенцію як різних ланок судової системи, так і різних видів судочинства - цивільного, кримінального, господарського та адміністративного.

Критеріями розмежування судової юрисдикції, тобто передбаченими законом умовами, за яких певна справа підлягає розгляду за правилами того чи іншого виду судочинства, є суб'єктний склад правовідносин, предмет спору та характер спірних матеріальних правовідносин у їх сукупності. Крім того, таким критерієм може бути пряма вказівка в законі на вид судочинства, у якому розглядається визначена категорія справ.

Предметна юрисдикція - це розмежування компетенції цивільних, кримінальних, господарських та адміністративних судів. Кожен суд має право розглядати і вирішувати тільки ті справи (спори), які віднесені до їх відання законодавчими актами, тобто діяти в межах встановленої компетенції

Судовий захист є одним із найефективніших правових засобів захисту інтересів фізичних та юридичних осіб. Неправомірні рішення, дії чи бездіяльність суб'єктів владних повноважень, прийняті з порушенням прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб, можуть бути оскаржені відповідно до ст. 55 Конституції України та КАС України в порядку адміністративного судочинства.

Відповідно до частини 1 статті 2 КАС України завданням адміністративного судочинства є справедливе, неупереджене та своєчасне вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

Як вбачається зі змісту КАС України, публічно-правовий спір - це спір, у якому хоча б одна сторона здійснює публічно-владні управлінські функції, в тому числі на виконання делегованих повноважень, і спір виник у зв'язку із виконанням або

невиконанням такою стороною зазначених функцій; або хоча б одна сторона надає адміністративні послуги на підставі законодавства, яке уповноважує або зобов'язує надавати такі послуги виключно суб'єкта владних повноважень, і спір виник у зв'язку із наданням або ненаданням такою стороною зазначених послуг; або хоча б одна сторона є суб'єктом виборчого процесу або процесу референдуму і спір виник у зв'язку із порушенням її прав у такому процесі з боку суб'єкта владних повноважень або іншої особи.

Отже, до справ адміністративної юрисдикції віднесені публічно-правові спори, ознакою яких є не лише спеціальний суб'єктний склад, але і підстава виникнення (з приводу виконання чи невиконання суб'єктом владних повноважень публічно-владних управлінських функцій, причому такі функції суб'єкт повинен виконувати саме у тих правовідносинах, в яких виник спір).

Сама по собі участь у спорі суб'єкта владних повноважень не дає підстав ототожнювати спір з публічно-правовим та відносити його до справ адміністративної юрисдикції, так як визначальною ознакою справи адміністративної юрисдикції є суть (зміст, характер) спору і спір має стосуватись саме відносин, які виникли у зв'язку із виконанням суб'єктом владних повноважень владно-управлінських функцій.

На вказаному наголошено в постановках Великої Палати Верховного Суду від 23 травня 2018 року у справі № 914/2006/17, від 4 вересня 2018 року у справі № 823/2042/16, від 2 квітня 2019 року у справі № 137/1842/16-а, Верховного Суду від 20 липня 2023 року у справі № 521/1844/23.

Так, в постанові від 20 липня 2023 року у справі № 521/1844/23 Верховний Суд зазначив, що публічно-правовий спір має особливий суб'єктний склад. Участь суб'єкта владних повноважень є обов'язковою ознакою для того, щоб класифікувати спір як публічно-правовий. Проте, сама собою участь у спорі суб'єкта владних повноважень не дає підстав ототожнювати спір з публічно-правовим та відносити його до справ адміністративної юрисдикції.

Під час визначення предметної юрисдикції справ суди повинні виходити із суті права та/або інтересу, за захистом якого звернулася особа, заявлених вимог, характеру спірних правовідносин, змісту та юридичної природи обставин у справі. Визначальною ознакою справи адміністративної юрисдикції є суть (зміст, характер) спору. Публічно-правовий спір, на який поширюється юрисдикція адміністративних судів, є спором між учасниками публічно-правових відносин і стосується саме цих відносин.

У постанові Великої Палати Верховного Суду від 26.06.2019 у справі №757/15346/18-ц дається тлумачення терміну публічно-владні управлінські функції. У розумінні пункту 2 частини 1 статті 4 КАС України термін публічно означає, що такі функції суб'єкта спрямовані на задоволення публічного інтересу, тоді як зміст поняття владні полягає в наявності у суб'єкта повноважень застосовувати надану йому владу, за допомогою якої впливати на розвиток правовідносин. Управлінські функції - це основні напрямки діяльності органу влади, його посадової чи службової особи або іншого уповноваженого суб'єкта, спрямовані на управління діяльністю підлеглого суб'єкта.

Юрисдикція адміністративних судів поширюється на публічно-правові спори та визначена частиною 1 статті 19 КАС України. У той же час, юрисдикція адміністративних судів не поширюється на справи:

1) що віднесені до юрисдикції Конституційного Суду України;

2) що мають вирішуватися в порядку кримінального судочинства;

3) про накладення адміністративних стягнень, крім випадків, визначених цим Кодексом;

4) щодо відносин, які відповідно до закону, статуту (положення) громадського об'єднання, саморегулювальної організації віднесені до його (її) внутрішньої діяльності або виключної компетенції, крім справ у спорах, визначених пунктами 9, 10 частини першої цієї статті.

Для вирішення питання про те, чи поширюється юрисдикція адміністративних судів на зазначені в позовній заяві вимоги, необхідно з'ясувати юридичну природу спірних правовідносин.

Як вбачається з відомостей з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань Некомерційна професійна організація «Асоціація приватних виконавців України» віднесена до інших організаційно-правових форм, її засновниками є члени асоціації – приватні виконавці. Відповідач діє на підставі статуту, який затверджується засновниками – приватними виконавцями.

Таким чином, жодна зі сторін по справі, ні Позивач, ні Відповідач не здійснює публічно-владні управлінські функції, в тому числі на виконання делегованих повноважень, і спір не виник у зв'язку із виконанням або невиконанням такою стороною зазначених функцій;

жодна зі сторін по справі не надає адміністративні послуги на підставі законодавства, яке уповноважує або зобов'язує надавати такі послуги виключно суб'єкта владних повноважень, і спір не виник у зв'язку із наданням або ненаданням такою стороною зазначених послуг;

жодна зі сторін по справі не є суб'єктом виборчого процесу або процесу референдуму і спір не виник у зв'язку із порушенням її прав у такому процесі з боку суб'єкта владних повноважень або іншої особи;

жодна зі сторін по справі не є суб'єктом владних повноважень – не є органом державної влади (у тому числі без статусу юридичної особи), не є органом місцевого самоврядування, органом військового управління, їх посадовими чи службовими особами, іншим суб'єктом при здійсненні ними публічно-владних управлінських функцій на підставі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень, або наданні адміністративних послуг.

Вищевикладене виключає можливість розгляду даного спору в порядку адміністративного судочинства.

В даному випадку спір виник між некомерційною організацією та її членом.

Відповідно до ст. 47 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» Асоціація приватних виконавців України є некомерційною професійною організацією, що об'єднує всіх приватних виконавців України та утворюється з метою забезпечення реалізації завдань самоврядування приватних виконавців.

Асоціація приватних виконавців України:

1) представляє приватних виконавців у відносинах з органами державної влади,

органами місцевого самоврядування, їхніми посадовими і службовими особами, підприємствами, установами, організаціями незалежно від форми власності, громадськими об'єднаннями та міжнародними організаціями;

- 2) захищає професійні права приватних виконавців;
- 3) забезпечує високий професійний рівень та розвиток приватних виконавців;
- 4) забезпечує престижність професії приватного виконавця;
- 5) організовує перевірку оприлюднених фактів, що принижують честь і гідність, ділову репутацію приватного виконавця, та вживає заходів щодо їх спростування;
- 6) здійснює інші повноваження відповідно до цього Закону.

Асоціація приватних виконавців України утворюється з'їздом приватних виконавців України та не може бути реорганізована. Асоціація приватних виконавців України може бути ліквідована лише на підставі закону.

Статут Асоціації приватних виконавців України затверджується з'їздом приватних виконавців України та є її установчим документом.

З моменту державної реєстрації Асоціації приватних виконавців України її членами стають усі приватні виконавці, інформація про яких внесена до Єдиного реєстру приватних виконавців України.

Приватний виконавець стає членом Асоціації приватних виконавців України з дня внесення інформації про нього до Єдиного реєстру приватних виконавців України.

У разі припинення діяльності приватного виконавця припиняється і його членство в Асоціації приватних виконавців України.

Відповідно до ст. 54 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», п.6.1 Статуту некомерційної професійної організації «Асоціація приватних виконавців України» Рада приватних виконавців України є органом АПВУ, який здійснює функції самоврядування приватних виконавців у період між З'їздами приватних виконавців України.

Повноваження РПВУ поширюється на всю територію України.

Повноваження і порядок роботи Ради приватних виконавців України визначаються Статутом та Положенням про Раду приватних виконавців України, що затверджується З'їздом приватних виконавців України.

Рада приватних виконавців України підконтрольна і підзвітна З'їзду приватних виконавців України.

Відповідно до ч. 5 статті 54 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», п.6.12 Статуту Рада приватних виконавців України:

- 1) формує порядок денний, скликає та забезпечує проведення З'їзду приватних виконавців України;
- 2) формує та затверджує на підставі поданих заяв список кандидатур на виборні

посади (Голови Ради приватних виконавців України та його заступників, Голови та членів Ревізійної комісії, членів Кваліфікаційної комісії, членів Дисциплінарної комісії, членів Комітету з етики) для обрання З'їздом приватних виконавців України;

3) виготовляє бюлетені для таємного рейтингового голосування на З'їзді приватних виконавців України у кількості, що дорівнює числу делегатів З'їзду;

4) забезпечує виконання рішень З'їзду приватних виконавців України;

5) затверджує положення про з'їзд приватних виконавців регіону, раду приватних виконавців регіону та інші органи у разі їх утворення Асоціацією приватних виконавців України;

6) обирає на посаду за результатами відкритого конкурсу та звільняє з посади Дисциплінарного уповноваженого, визначає розмір плати Дисциплінарному уповноваженому та порядок її виплати (з метою забезпечення безперервності діяльності Дисциплінарного уповноваженого допускається обрання декількох осіб на посаду Дисциплінарного уповноваженого, які перебуватимуть у резерві);

7) забезпечує діяльність органів, утворених Асоціацією приватних виконавців України;

8) встановлює розмір та порядок сплати членських внесків Асоціації приватних виконавців України;

9) бере участь у розробленні та погоджує проекти нормативно-правових актів, визначені Законом;

10) приймає рішення про внесення Міністерству юстиції України клопотання про зупинення діяльності приватного виконавця у випадках, передбачених Законом;

11) приймає рішення про внесення до Дисциплінарної комісії подання про притягнення приватного виконавця до дисциплінарної відповідальності;

12) сприяє діяльності рад приватних виконавців регіонів, координує їх діяльність;

13) розглядає скарги на рішення, дії чи бездіяльність рад приватних виконавців регіонів, їх голів, скасовує рішення рад приватних виконавців регіонів;

14) забезпечує створення і ведення веб-сайту Асоціації приватних виконавців України;

15) розглядає висновок Комітету з етики щодо порушення або непорушення приватними виконавцями правил професійної етики;

16) призначає тимчасового приватного виконавця у разі припинення діяльності приватного виконавця;

17) забезпечує та координує підвищення кваліфікації приватних виконавців;

18) здійснює інші повноваження, передбачені Законом та статутом Асоціації приватних виконавців України.

Аналіз норм Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» та Статуту Асоціації приватних

виконавців дає змогу стверджувати, що питання щодо відкриття дисциплінарного провадження за зверненням (скаргою) на дії приватних виконавців та направлення запиту до Комітету з етики АПВУ на надання висновків щодо наявності або відсутності ознак порушення Кодексу професійної етики в діях приватних виконавців та питання розгляду РПВУ клопотань/звернень членів Асоціації віднесені до внутрішньої діяльності та виключної компетенції Асоціації приватних виконавців України, в особі Ради приватних виконавців України.

Варто зазначити, що самоврядування - це автономне функціонування будь-якої організаційної структури (підсистеми), уповноважене прийняття нею рішень з внутрішніх проблем, включення виконавців у процеси вироблення рішень; колективне управління як участь усіх членів організації, населення в роботі відповідного органу управління. До принципів самоврядування належать: повний демократизм, гласність, відповідальність за рішення, що приймаються, та їх виконання.

Владні управлінські функції - це діяльність суб'єктів владних повноважень з виконання покладених на них Конституцією чи законами України завдань, в тому числі на виконання делегованих повноважень.

Тобто, Позивачем оскаржуються дії, які здійснювалися Відповідачем виключно в межах правовідносин реалізації органом самоврядування приватних виконавців компетенції щодо вирішення питань внутрішньої діяльності інституту приватних виконавців.

Діючи в межах вказаних правовідносин, орган самоврядування приватних виконавців, який обговорює питання внутрішньої діяльності інституту приватних виконавців та приймає колективні рішення з обговорюваних питань, не є суб'єктом владних повноважень у розумінні п. 7 ч. 1 ст. 4 Кодексу адміністративного судочинства України.

З вищевикладеного слідує, що у разі виникнення спору між приватним виконавцем та органом самоврядування приватних виконавців щодо правовідносин, які стосуються внутрішньої діяльності інституту приватних виконавців, такі спори можуть чи мають розв'язуватися в позасудовому порядку.

Вказаний висновок відповідає правовій позиції Третього апеляційного адміністративного суду у Справі № 340/5991/23 (Постанова від 30.01.2024 року), Київського окружного адміністративного суду у Справі №320/8471/20 (Ухвала від 09.04.2021 року), предметом розгляду яких були рішення та дії органів самоврядування приватних виконавців.

Статтею 46 Кодексу адміністративного судочинства України визначено, що позивачем в адміністративній справі можуть бути громадяни України, іноземці чи особи без громадянства, підприємства, установи, організації (юридичні особи), суб'єкти владних повноважень. При цьому, останній має право звертатись до суду виключно у випадках, визначених законом. Юридичні особи, які не є суб'єктами владних повноважень, можуть бути відповідачами лише за адміністративним позовом суб'єкта владних повноважень: 1) про тимчасову заборону (зупинення) окремих видів або всієї діяльності громадського об'єднання; 2) про примусовий розпуск (ліквідацію) громадського об'єднання; 3) про затримання іноземця або особи без громадянства; 4) про встановлення обмежень щодо реалізації права на свободу мирних зібрань (збори,

мітинги, походи, демонстрації тощо); 5) в інших випадках, коли право звернення до суду надано суб'єкту владних повноважень законом.

В той же час, в адміністративному судочинстві приватний виконавець виступає стороною у випадку порушення справи за статтею 287 Кодексу адміністративного судочинства України.

Відповідно до ч. 5 ст. 41 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» рішення про застосування до приватного виконавця дисциплінарного стягнення, введене в дію наказом Міністерства юстиції України, може бути оскаржено до суду.

На наше переконання в порядку адміністративного судочинства позивач може оскаржувати виключно відповідне рішення дисциплінарної комісії, введене в дію наказом Міністерства юстиції, однак не рішення некомерційної організації, яке для неї є обов'язковим виключно в межах необхідності дотримання положень статуту Асоціації приватних виконавців, оскільки вона є членом цієї асоціації.

В даному випадку позивачем оскаржуються рішення, які прийняті виключно в межах правовідносин реалізації органом самоврядування приватних виконавців компетенції щодо вирішення питань внутрішньої діяльності інституту приватних виконавців.

Діючи в межах вказаних правовідносин, орган самоврядування приватних виконавців, який обговорює питання внутрішньої діяльності інституту приватних виконавців та приймає колективні рішення з обговорюваних питань, не є суб'єктом владних повноважень у розумінні п. 7 ч. 1 ст. 4 Кодексу адміністративного судочинства України

Тому вважаємо, що на такі (окреслені в позовній заяві) правовідносини не поширюється не тільки юрисдикція адміністративних судів, але й компетенція судів інших юрисдикцій.

За правилом пункту 1 частини першої статті 238 КАС України суд закриває провадження в справі, якщо справу не належить розглядати за правилами адміністративного судочинства.

Ватро зазначити, що 14.10.2024 Матвійчук Наталія Євгеніївна вже зверталась до Донецького окружного адміністративного суду з позовною заявою до Некомерційної професійної організації «Асоціація приватних виконавців України» в особі Ради приватних виконавців України, третя особа Київський районний суд м. Одеси в якій просила суд:

- визнати протиправним та скасувати Розділ IV рішення Ради приватних виконавців України №74 від 27.09.2024 в частині відкриття дисциплінарного провадження за зверненням (скаргою) на дії приватних виконавців та направлення запиту до Комітету з етики АПВУ на надання висновків щодо наявності або відсутності ознак порушення Кодексу професійної етики в діях приватного виконавця Матвійчук Н.Є. по скарзі Київського районного суду міста Одеси від 16.09.2024;

- зобов'язати Некомерційну професійну організацію «Асоціація приватних виконавців України» в особі Ради приватних виконавців України прийняти рішення про відмову у відкритті дисциплінарного провадження та повернення без розгляду скарги Київського районного суду міста Одеси від 16.09.2024 на дії приватного виконавця

Дослідивши матеріали справи №200/7238/24, надавши правову оцінку спірним правовідносинам, суд прийшов до висновку, що заявлені Позивачем вимоги до Некомерційної професійної організації «Асоціація приватних виконавців України» в особі Ради приватних виконавців України не пов'язані із захистом прав, свобод чи інтересів Позивача у сфері публічно-правових відносин та виніс **Ухвалу про закриття провадження у справі №200/7238/24 від 03 грудня 2024 року. Не погодившись із зазначеною ухвалою суду Матвійчук Наталія Євгенівна подала апеляційну скаргу до Першого апеляційного адміністративного суду.** Проаналізувавши нормативно-правові приписи, ухвалу суду першої інстанції, апеляційний суд дійшов висновку, що рішення Ради приватних виконавців України №74 від 27.09.2024 в частині відкриття дисциплінарного провадження за зверненням (скаргою) на дії приватних виконавців та направлення запиту до Комітету з етики АПВУ на надання висновків щодо наявності або відсутності ознак порушення Кодексу професійної етики в діях приватного виконавця Матвійчук Н.Є. по скарзі Київського районного суду міста Одеси від 16.09.2024 взагалі не підлягає оскарженню та розгляду ані в порядку адміністративного, ані в порядку будь-якого іншого судочинства (ухвала Першого апеляційного адміністративного суду у справі № 200/7238/24 від 20.02.2025).

Зважаючи на зазначене вище, заявлені Позивачем вимоги до Некомерційної професійної організації «Асоціація приватних виконавців України» в особі Ради приватних виконавців України не пов'язані із захистом прав, свобод чи інтересів Позивача у сфері публічно-правових відносин, а відтак, провадження у справі № 320/55601/24 має бути закрито, оскільки даний спір не підлягає розгляду в порядку адміністративного судочинства.

Щодо вимоги визнати протиправним та скасувати пункт 4 рішення Ради приватних виконавців України №74 від 27.09.2024 в частині затвердження «Порядку визначення приватного виконавця, який здійснюватиме заміщення приватного виконавця, діяльність зупинена» та визнати протиправним та нечинним Порядок визначення приватного виконавця, який здійснюватиме заміщення приватного виконавця, діяльність якого зупинена затверджений рішенням Ради приватних виконавців України №74 від 27.09.2024, зазначаємо наступне:

Обґрунтовуючи свої вимоги Позивач зазначає, що Відповідач вийшов за рамки своїх повноважень, адже, «Порядок визначення приватного виконавця, який здійснюватиме заміщення приватного виконавця, діяльність якого зупинена», затверджений рішенням Ради приватних виконавців України № 74 від 27.09.2024 є незаконним в силу його видання неуповноваженим на це органом, а також у зв'язку з тим, що воно не відповідає вимогам Закону №1403-VIII.

Однак, Рішення Ради приватних виконавців України № 74 від 27.09.2024 прийняте Радою приватних виконавців України в межах повноважень, визначених Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» та п. 6.15 Статуту Асоціації приватних виконавців України.

Відповідно до п. 2.1. розділу 2 Статуту Асоціації приватних виконавців України основною метою АПВУ є реалізація завдань самоврядування приватних виконавців та становлення і розвиток незалежного, самодостатнього та високопрофесійного

інституту приватних виконавців в Україні як основи для забезпечення дії принципу обов'язковості виконання судових рішень і рішень інших органів.

Відповідно до ст. 47 Закону України "Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів" Асоціація приватних виконавців України є некомерційною професійною організацією, що об'єднує всіх приватних виконавців України та утворюється з метою забезпечення реалізації завдань самоврядування приватних виконавців. При цьому, органами Асоціації приватних виконавців України є Рада приватних виконавців України (пп. 5 ч.1 ст. 48 ЗУ «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів»).

Відповідно до ч. 5 ст. 54 ЗУ «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» (далі - Закон № 1403) Рада приватних виконавців України:

- 1) формує порядок денний, скликає та забезпечує проведення з'їзду приватних виконавців України;
- 2) забезпечує виконання рішень з'їзду приватних виконавців України;
- 3) затверджує положення про з'їзд приватних виконавців регіону, раду приватних виконавців регіону та інші регіональні органи у разі їх утворення Асоціацією приватних виконавців України;
- 4) забезпечує діяльність органів, утворених Асоціацією приватних виконавців України;
- 5) встановлює розмір та порядок сплати членських внесків Асоціації приватних виконавців України;
- 6) бере участь у розробленні та погоджує проекти нормативно-правових актів, визначені цим Законом;
- 7) приймає рішення про внесення Міністерству юстиції України клопотання про зупинення діяльності приватного виконавця у випадках, передбачених цим Законом;
- 8) приймає рішення про внесення до Дисциплінарної комісії подання про притягнення приватного виконавця до дисциплінарної відповідальності;
- 9) сприяє діяльності рад приватних виконавців регіонів, координує їхню діяльність;
- 10) сприяє забезпеченню гарантій діяльності приватних виконавців;
- 11) приймає рішення про розпорядження коштами і майном Асоціації приватних виконавців України відповідно до затвердженого з'їздом приватних виконавців України кошторису;
- 12) розглядає скарги на рішення, дії чи бездіяльність рад приватних виконавців регіонів, їх голів, скасовує рішення рад приватних виконавців регіонів;
- 13) забезпечує створення і ведення веб-сайту Асоціації приватних виконавців України;
- 14) здійснює інші повноваження, передбачені цим Законом та статутом Асоціації

приватних виконавців України.

На підставі частини третьої статті 47 Закону № 1403 Асоціація приватних виконавців України: 1) представляє приватних виконавців у відносинах з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їхніми посадовими і службовими особами, підприємствами, установами, організаціями незалежно від форми власності, громадськими об'єднаннями та міжнародними організаціями; 2) захищає професійні права приватних виконавців; 3) забезпечує високий професійний рівень та розвиток приватних виконавців; 4) забезпечує престижність професії приватного виконавця; 5) організовує перевірку оприлюднених фактів, що принижують честь і гідність, ділову репутацію приватного виконавця, та вживає заходів щодо їх спростування; 6) здійснює інші повноваження відповідно до цього Закону.

Частинами четвертою та шостою статті 47 Закону № 1403 встановлено, що Асоціація приватних виконавців України утворюється з'їздом приватних виконавців України та не може бути реорганізована; з моменту державної реєстрації Асоціації приватних виконавців України її членами стають усі приватні виконавці, інформація про яких внесена до Єдиного реєстру приватних виконавців України.

Згідно з частиною першою статті 53 Закону № 1403 вищим органом самоврядування приватних виконавців є з'їзд приватних виконавців України.

На підставі частини сьомої статті 53 Закону № 1403 З'їзд приватних виконавців України: 1) обирає Голову та заступників Голови Ради приватних виконавців України і достроково відкликає їх з посад; 2) затверджує статут Асоціації приватних виконавців України та вносить зміни до нього; 3) затверджує Кодекс професійної етики приватних виконавців; 4) утворює Раду приватних виконавців України та ревізійну комісію; 5) призначає чотирьох членів Кваліфікаційної комісії та чотирьох членів Дисциплінарної комісії; 6) затверджує Положення про Раду приватних виконавців України, Положення про ревізійну комісію; 7) розглядає та затверджує звіти Ради приватних виконавців України, висновки ревізійної комісії та звіти інших органів, утворених Асоціацією приватних виконавців України; 8) затверджує кошториси Асоціації приватних виконавців України, її органів, а також звіти про їх виконання; 9) здійснює інші повноваження відповідно до цього Закону.

Відповідно до ст. 16 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» приватним виконавцем може бути громадянин України, уповноважений державою здійснювати діяльність з примусового виконання рішень у порядку, встановленому законом. Приватний виконавець є суб'єктом незалежної професійної діяльності.

Згідно ст. 37 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» приватний виконавець несе за свої рішення, дії чи бездіяльність та завдану третім особам шкоду цивільно-правову, адміністративну чи кримінальну відповідальність у порядку та обсягах, встановлених законом, а також дисциплінарну відповідальність у порядку, встановленому цим Законом.

Відповідно до ст. 42 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» діяльність приватного виконавця зупиняється у таких випадках:

1) за власним бажанням на підставі заяви приватного виконавця про зупинення діяльності;

2) у разі тимчасової відсутності приватного виконавця, що триває понад 10 календарних днів, - на строк такої тимчасової відсутності;

3) якщо приватний виконавець не уклав договору про страхування відповідальності на належну страхову суму відповідно до вимог частин третьої та четвертої статті 24 цього Закону - на строк до укладення такого договору, але не більш як на один місяць з дня встановлення цих обставин;

4) у разі застосування до приватного виконавця дисциплінарного стягнення у вигляді зупинення діяльності приватного виконавця - на строк, визначений у рішенні Дисциплінарної комісії про застосування до приватного виконавця дисциплінарного стягнення;

5) у разі застосування до приватного виконавця як підозрюваного чи обвинуваченого у кримінальному провадженні запобіжних заходів у вигляді домашнього арешту із заборонаю залишати житло цілодобово або у робочий час чи тримання під вартою - на час дії запобіжного заходу, у разі застосування заходу забезпечення кримінального провадження у вигляді тимчасового обмеження у користуванні спеціальним правом - на час дії такого заходу;

6) у разі несплати приватним виконавцем членських внесків Асоціації приватних виконавців України - до сплати таких внесків.

Зупинення діяльності приватного виконавця за наявності підстав та в порядку, визначеному цією статтею, здійснюється шляхом видання наказу Міністерством юстиції України.

З дня внесення інформації про зупинення діяльності приватного виконавця до Єдиного реєстру приватних виконавців України приватному виконавцю забороняється здійснювати діяльність приватного виконавця, крім дій, пов'язаних із передаванням виконавчих документів іншому приватному виконавцю або відповідному органу державної виконавчої служби.

У разі зупинення діяльності приватного виконавця на підставі пунктів 1-4, 6 частини першої цієї статті **приватний виконавець зобов'язаний вирішити питання про його заміщення іншим приватним виконавцем.**

У зазначених у цій частині випадках заміщення приватного виконавця здійснюється за погодженням із стягувачем на підставі договору, укладеного з іншим приватним виконавцем. У разі відсутності згоди стягувача приватний виконавець повертає виконавчий документ стягувачу або відповідно до рішення стягувача передає його відповідному органу державної виконавчої служби або іншому приватному виконавцю.

У разі зупинення діяльності приватного виконавця на підставі пункту 5 частини першої цієї статті, а також за поданням ради приватних виконавців регіону на підставі пункту 2 частини першої цієї статті **Міністерство юстиції України у визначеному ним порядку вирішує питання про заміщення такого приватного виконавця іншим приватним виконавцем.**

Повноваження і порядок роботи Ради приватних виконавців України визначаються Статутом та Положенням про Раду приватних виконавців України, що затверджується З'їздом приватних виконавців України.

Порядок визначення приватного виконавця, який здійснюватиме заміщення приватного виконавця, діяльність якого зупинена, затверджений Рішенням Ради приватних виконавців України № 74 від 27 вересня 2024 року, розроблено відповідно до Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», Закону України «Про виконавче провадження», та рішення Ради приватних виконавців України № 72 від 02.08.2024 року, з метою врегулювання порядку визначення Радою приватних виконавців України (далі – РПВУ) приватного виконавця, який здійснюватиме заміщення приватного виконавця, діяльність якого зупинена.

Порядок передбачає обов'язок приватного виконавця інформувати органи самоврядування про обставини, пов'язані з зупиненням його діяльності, вирішенням питання про його заміщення іншим приватним виконавцем, механізм комунікації голів рад приватних виконавців регіону (далі – Голова РПВР) з Головою РПВУ, та проведення РПВУ відбору приватного виконавця, який здійснюватиме заміщення, відповідно до цього порядку.

Відповідно до ч. 1 ст. 46 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» самоврядування приватних виконавців ґрунтується на принципах виборності, гласності, підзвітності та обов'язковості для виконання приватними виконавцями рішень органів самоврядування приватних виконавців.

Нормами Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» **на Відповідача покладений обов'язок з самоврядування приватних виконавців.**

Відповідно до Порядку Секретаріат РПВУ здійснює опрацювання, зберігання та узагальнення інформації щодо випадків заміщення приватних виконавців, веде відповідну статистику, контролює надсилання приватними виконавцями інформації щодо строків здійснення заміщення, доповідає Голові РПВУ інформацію щодо цього.

Основи організації та діяльності з примусового виконання судових рішень і рішень інших органів (посадових осіб) приватними виконавцями, їхні завдання та правовий статус визначає Закон України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» (далі – Закон № 1403-VIII).

Частиною першою статті 5 Закону № 1403-VIII визначено, що приватні виконавці під час здійснення професійної діяльності є незалежними, керуються принципом верховенства права та діють виключно відповідно до закону.

При цьому слід зазначити, що згідно з частиною першою статті 2 Закону № 1403-VIII правовою основою діяльності органів державної виконавчої служби та приватних виконавців є Конституція України, цей Закон, міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, інші закони, нормативно-правові акти, прийняті на їх виконання.

Окремо варто зазначити, що відповідно до статті 1 Закону України «Про виконавче провадження» (далі – Закон № 1404-VIII) виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження і примусове виконання судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб) – це сукупність дій визначених у цьому Законі органів і осіб, що спрямовані на примусове виконання рішень і проводяться на підставах, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією України, цим Законом, іншими законами та нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до цього Закону,

а також рішеннями, які відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню.

Частиною першою статті 5 Закону № 1404-VIII встановлено, що примусове виконання рішень покладається на органи державної виконавчої служби (державних виконавців) та у передбачених цим Законом випадках на приватних виконавців, правовий статус та організація діяльності яких встановлюються Законом № 1403-VIII.

Згідно з пунктами 1, 3 статті 2 Закону № 1404-VIII виконавче провадження має здійснюватись з дотриманням засад верховенства права та законності.

Також, відповідно до пунктів 1, 2 статті 4 Закону № 1403-VIII, діяльність приватних виконавців має здійснюватись з дотриманням принципів верховенства права та законності.

Частиною першою статті 18 Закону № 1404-VIII встановлено, що виконавець зобов'язаний вживати передбачених цим Законом заходів щодо примусового виконання рішень, **неупереджено, ефективно, своєчасно і в повному обсязі вчиняти виконавчі дії.**

Отже, Рада приватних виконавців України вправі була прийняти рішення № 74 від 27 вересня 2024 року в частині затвердження Порядку визначення приватного виконавця, який здійснюватиме заміщення приватного виконавця, діяльність якого зупинена, відповідно до п. 10 ч. 5 ст. 54 ЗУ «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» з метою сприяння забезпечення гарантій діяльності приватних виконавців та своєчасного вчинення виконавчих дій.

Відповідно до п. 3.6 Статуту Некомерційної професійної організації «Асоціація ради приватних виконавців України» приватний виконавець **користується всіма правами та несе всі обов'язки встановлені** законами України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», «Про виконавче провадження», іншими законодавчими та підзаконними нормативно-правовими актами, Наказами та Розпорядженнями Міністерства юстиції України, рішеннями органів Асоціації приватних виконавців України.

Відповідно до п. 3.6 Статуту Некомерційної професійної організації «Асоціація ради приватних виконавців України» приватний виконавець зобов'язаний виконувати статут Асоціації приватних виконавців України, рішення Ради приватних виконавців України та З'їзду приватних виконавців України.

Рішення є протиправним, яке прийняте з порушенням вимог чинного законодавства, та яке порушує права, свободи чи інтереси Позивача.

Рада приватних виконавців України, відповідно до повноважень визначених Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», Статутом АПВУ та Положенням про Раду приватних виконавців України, прийняла рішення № 74 від 27.09.2024 в частині затвердження «Порядку визначення приватного виконавця, який здійснюватиме заміщення приватного виконавця, діяльність якого зупинена» в межах та в спосіб визначений чинним законодавством України.

Також, вважаємо, що визначення Позивачем Порядку визначення приватного виконавця, який здійснюватиме заміщення приватного виконавця, діяльність якого зупинена, затверджене рішенням Ради приватних виконавців України №74 від 27.09.2024 нормативно-правовим актом недоречним з огляду на наступне:

Відповідно до п. 18 ч. 1 ст. 4 КАС України нормативно-правовий акт - це акт управління (рішення) **суб'єкта владних повноважень**, який встановлює, змінює, припиняє (скасовує) загальні правила регулювання однотипних відносин, і який розрахований на довгострокове та неодноразове застосування.

Для нормативно-правових актів притаманні такі характерні властивості, ознаки:

- приймається як у спосіб безпосереднього волевиявлення народу, так і повноваженим на це органом за встановленою процедурою;
- містить загальнообов'язкові правила поведінки, легітимізовані людьми;
- розрахований на невизначене коло осіб та багаторазове застосування.

Індивідуальний акт - **це акт (рішення) суб'єкта владних повноважень**, виданий (прийняте) на виконання владних управлінських функцій або в порядку надання адміністративних послуг, який стосується прав або інтересів визначеної в акті особи або осіб та дія якого вичерпується його виконанням або має визначений строк (п. 19 ч. 1 ст. 4 КАС України).

За владно-регулятивною природою всі юридичні акти поділяються на правотворчі, правотлумачні (правоінтерпретаційні) та правозастосовні. Нормативно-правові акти належать до правотворчих, а індивідуальні - до правозастосовних.

У вітчизняній теорії права загально визнано, що нормативно-правовий акт - це письмовий документ компетентного органу держави, уповноваженого нею органу місцевого самоврядування чи іншого суб'єкта, в якому закріплено забезпечуване нею формально обов'язкове правило поведінки загального характеру. Такий акт приймається як шляхом безпосереднього волевиявлення народу, так і уповноваженим на це суб'єктом за встановленою процедурою, розрахований на невизначене коло осіб і на багаторазове застосування.

Натомість, індивідуально-правові акти, як результати правозастосування, адресовані конкретним особам, тобто є формально обов'язковими для персоніфікованих (чітко визначених) суб'єктів; вміщують індивідуальні приписи, в яких зафіксовані суб'єктивні права та/чи обов'язки адресатів цих актів; розраховані на врегулювання лише конкретної життєвої ситуації, а тому їх юридична чинність (формальна обов'язковість) вичерпується одноразовою реалізацією. Крім того, такі акти не можуть мати зворотної дії в часі, а свій зовнішній прояв можуть отримувати не лише у письмовій (документальній), але й в усній (вербальній) або ж фізично-діяльній (конклюдентній) формах.

З огляду на вказане нормативно-правовий акт містить загальнообов'язкові правила поведінки (норми права), тоді як акт застосування норм права (індивідуальний акт) - індивідуально-конкретні приписи, що є результатом застосування норм права; вимоги нормативно-правового акта стосуються всіх суб'єктів, які опиняються у нормативно регламентованій ситуації, а акт застосування норм права адресується конкретним суб'єктам і створює права та/чи обов'язки лише для цих суб'єктів; нормативно-правовий акт регулює певний вид суспільних відносин, а акт застосування норм

права - конкретну життєву ситуацію; нормативно-правовий акт діє впродовж тривалого часу та не вичерпує дію фактами його застосування, тоді як дія акта застосування норм права закінчується у зв'язку з припиненням існування конкретних правовідносин.

Зважаючи на наведені вище положення КАС України та загальновідомі ознаки, властивості нормативно-правового «Порядку визначення приватного виконавця, який здійснюватиме заміщення приватного виконавця, діяльність якого зупинена», затверджене рішенням Ради приватних виконавців України №74 від 27.09.2024 не є нормативно-правовим актом, оскільки Рада приватних виконавців України не є суб'єктом владних повноважень;

Відповідно до ч. 1 ст. 77 КАС України кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу.

Виходячи з вищезазначеного, правові підстави для задоволення позовних вимог Позивача - відсутні.

Враховуючи зазначене вище, керуючись ст.ст. 2, 4, 19, 20, 77, 79, 139, 162 та ст.262 КАС України,

ПРОСИМО ШАНОВНИЙ СУД:

1. Прийняти відзив на позовну заяву та долучити до матеріалів справи.
2. Відмовити у задоволенні позовних вимог Матвійчук Наталії Євгеніївни до Некомерційної професійної організації «Асоціація приватних виконавців України» в особі Ради приватних виконавців України про визнання протиправним та скасувати пункт 4 рішення Ради приватних виконавців України №74 від 27.09.2024 в частині затвердження «Порядку визначення приватного виконавця, який здійснюватиме заміщення приватного виконавця, діяльність якого зупинена», визнання протиправним та нечинним Порядок визначення приватного виконавця, який здійснюватиме заміщення приватного виконавця, діяльність якого зупинена, затверджений рішенням Ради приватних виконавців України №74 від 27.09.2024, у **повному обсязі**.
3. Судові витрати покласти на Позивача - Матвійчук Наталію Євгеніївну.

Адвокат

Вадим МАЛЬЦЕВ

Додатки:

1. Довіреність на МАЛЬЦЕВ ВАДИМ ПЕТРОВИЧ.pdf.
2. Виписка з ЄДР.pdf.
3. СТАТУТ_АПВУ_01.12.2023.pdf.
4. Ордер АПВУ судові інстанції підписаний.pdf.
5. Свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю Мальцева В.П..pdf.
6. Квитанція про надсилання стороні Матвійчук Наталія Євгеніївна 2934612042.pdf.

